

MICHAEL BOND

Už zasa ten Paddington!

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

UŽ ZASA TEN
PADDINGTON!

UŽ ZASA TEN PADDINGTON!

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

Text copyright © Michael Bond 1962
Illustration copyright © Peggy Fornum
Translation © Miroslava Gavurová, Ján Gavura 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópíí či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2770-0
www.slovart.sk

OBSAH

1. Ticho pred búrkou	7
2. Pán Gruber ide na výlet	27
3. Čo sa deje u Brownovcov	46
4. Paddington vyhral jackpot	66
5. Lepkavé dobrodružstvo	86
6. Problém v oddelení so zľavneným tovarom	106
7. Paddington a vianočné predstavenie	124

Prvá kapitola

TICHO PRED BÚRKOU

„Viem, že sa už opakujem,“ povedala nahlas pani Brownová, keď kládla obrovskú tekvicu na kuchynskú váhu, „ale Paddington sa isto-iste musel narodiť so zelenými labkami. Už ste videli tú tekvicu? Váži takmer o pol kila viac, ako bol doteraz jeho rekord.“

„Hm,“ zamyslela sa pani Birdová. „No poviem vám, vždy je lepšie mať zelené labky než lenivé a prácou

v záhrade si aspoň vyplňa čas. Už celé týždne sme tu nemali poplach.“

Gazdiná Brownovcov rýchlo zaklopala na drevo a pozorovala hnedú postavičku Paddingtona s bez tvarým klobúkom a v pochybne vyzerajúcom hrubom kabáte na záhradnom chodníku, až kým sa nestratil v kôlni za malinčím.

Pani Birdová nikdy nebola nadšená, keď sa jej Paddington na dlhší čas stratil z dohľadu. A jeho záujem o záhradku trval tentoraz naozaj pridlho na to, aby mala srdce na mieste.

Napriek tomu aj ona musela pripustiť, že v dome na ulici Windsorské záhrady 32 bol na počudovanie už naozaj hodnú chvíľu veľmi nezvyčajný pokoj.

Všetko sa začalo, keď sa Paddington vrátil domov z trhu s veľikánskym vrekom vyberaných semienok, ktoré kúpil za výhodnú cenu päť pencí. Vyzeralo to tak dobre, že mu pán Brown vďačne prenechal jeden kút záhrady. Paddington niekoľko týždňov prerátaval semienka a dával si pozor, aby sa mu žiadne neprilepilo na labky, keď ich pred zasadením triedil na kôpky podľa veľkosti.

Iba pani Birdová mala zlé tušenie. „Ej, beda tomu predavačovi, ak nevzídu všetky,“ poznamenala, keď si všimla, že vrecko so semienkami bolo zladené z pätnástich pencí. „Viem si predstaviť, aké by z toho bolo divadlo!“

Napriek pochybnostiam pani Birdovej začali o jeden či dva týždne klíčiť prvé semienka a onedlho bolo Paddingtonovo políčko pestré a živé, až napokon zatienilo zvyšok záhrady.

Od tej chvíle trávil Paddington väčšinu času vonku, a keď začal zásobovať domácnosť zeleninou a kvetmi, každý dal pani Brownovej za prav-

du, že medveď sa iste musel narodiť so zelenými labkami.

„Záhrada je ako na obrázku,“ pokračovala, keď sa otočila, aby pomohla pani Birdovej s riadom. „Dokonca aj pán Curry dnes ráno volal, aká je pekná.“

„Ako poznám pána Curryho,“ zamračila sa pani Birdová, „určite mu o niečo ide. Také veci nezvykne hovoriť bezdôvodne.“

„Možno chce nejakú lacnú zeleninu,“ zamyslela sa pani Brownová. „Viete, aký je lakomec.“

„Taký medveď by sa mu zišiel,“ odvetila pani Birdová. „A veru aj hneď. Jeho záhrada ale vyzerá... Hanba!“

Trávnik pána Curryho bol zarastený burinou a pani Birdová vedela, akú šarapatu narobia semenka buriny, keď sa v silnom vetre dostanú cez plot.

„Zvlášťne,“ povedala pani Brownová, „ale myslím, že keď som s pánom Currym hovorila, akurát vyberal kosačku. Možno sa už konečne pustí do práce.“

„Už by bolo načase,“ pohľadavo odfrkla pani Birdová. „Uverím, až keď uvidím. Oveľa pravdepo-

dobnejšie bude, že to nespraví sám, ale hodí to na nejakého úbožiaka.“

Pani Birdová párkrát škaredo štachla handričkou do riadu, no keby v tej chvíli videla pána Curryho, možno by odfrkla ešte pohrdavejšie. Práve vtedy sa totiž sused Brownovcov prešibane ako starý lišiak díval ponad plot na Paddingtona.

Paddington sedel na svojom políčku za malinčím a venoval sa účtom. Vôbec netušil, v akom je nebezpečenstve.

Pani Birdová mu za všetku zeleninu platila toľko ako na trhu, a hoci si zapísala každý predaj, Paddington nepatril k medveďom, čo nechávajú veci na náhodu, a viedol si vlastné záznamy. Práve do

svojho notesa dopisoval slová TEKVICE – VEĽMY VEĽKÉ – JEDNA, keď do ranného vzduchu zahrnel hlas pána Curryho.

„Medveď!“ zahučal. „Čo robíš? Zaspal si na vavrínoch?“

Keď Paddington začul pána Curryho, od strachu vyskočil. „Nie, pán Curry,“ zvolal, keď sa spamätal zo šoku. „Sedel som na svojich begóniách.“

Pán Curry si ho podozrievalo premeral, či si z neho nerobí žarty, ale Paddington sa tváril úprimne.

Keď sa pán Curry rozhliadal po Paddingtonovej záhradke, na tvári sa mu opäť zjavil lišiacky výraz. „Rád ťa vidím, medveď,“ povedal. „Tak mi napadlo, či by si si nechcel zarobiť päť pencí, keby si mal čas.“

„No... áno, prečo nie, pán Curry?“ v Paddingtonovom hlase sa zračila pochybnosť. Zo skúsenosti dobre vedel, že práca, za ktorú je pán Curry ochotný zaplatiť päť pencí, bude trvať oveľa dlhšie než pár minút. Bol však slušne vychovaný na to, aby to vyslovil.

„Vieš sa dobre šplhať po stromoch?“ spýtal sa pán Curry.

„Ach, áno,“ odvetil Paddington dôležito. „Medvede sú od prírody výborní lezci.“

„Tak dobre,“ povedal pán Curry a rukou kývol k veľkému stromu pri svojom dome. „Tak by si mi mohol obrať jabĺčka.“

„Veľmi pekne ďakujem, pán Curry,“ povedal Paddington zaskočený, že dostane zaplatené len za obratie jablák.

„Ó, a keď už budeš hore,“ prehodil pán Curry naoko nenútene, „je tam nebezpečný konár, ktorý treba zrezať. Škoda, že musím odísť, ale je od teba pekné, že si sa ponúkol, medveď. Naozaj veľmi milé.“

Kým stihol Paddington otvoriť ústa, pán Curry vybral pílu a dlhý povraz a ukázal na nebezpečný konár.

„No a nezabudni,“ hovoril a podával mu veci cez plot, „pripevníš jeden koniec povrazu na konár, potom prehodíš druhý koniec ponad strom a priviažeš k niečomu ťažkému na zemi. Je to dôležité, lebo konár môže spadnúť prirýchlo a nariobiť veľké škody. Nie že nájdem rozbité okná, keď sa vrátim.“